

Advocaat Bert Vanmechelen, soms ook strak in het pak als hij niet in de boksring te vinden is.
Foto Mine Dalemans

Meester Bert Vanmechelen (40) is niet voor één gat te vangen. De ene keer tref je de Truienaar als modieuze strafpleiter in het mondaine Truiense Cosmocafé, in gezelschap van de Limburgse 'fine fleur'. De andere keer zwijgend, geconcentreerd in een groezelige bokscub aan de oever van de Maas in Le Droixhe, een beruchte Luikse wijk. «Een speldje van de landelijke serviceclub is niet aan mij besteed», aldus de opmerkelijke advocaat.

DIRK SELIS

«Mijn vader heeft mij vele wijze lessen geleerd. 'Een woord van een man is meer waard dan een handtekening bij de notaris', noem dat 'old-school', maar hier hecht ik veel waarde aan. Vreemd genoeg vind ik dat principe juist vaak terug bij de mensen die ik verdedig. Bij de motorclubs Bandidos en de Hells Angels is een gegeven woord heilig. In de groezelige achterbuurt van Luik, waar ik boks, hebben de jongens vaak niets anders dan hun eer en hun woord.

**MIJN PROFBOKS-
HANDSCHOENEN HEB IK
AAN DE HAAK MOETEN
HANGEN, AL TRAIN IK WEL
NOG VAAK: IK MOET
DE ONRUST
VANBINNEN KUNNEN
BEDWINGEN**

U bent enkele jaren zelf profbokser geweest. Hoe komt een strafpleiter in godsnaam in een professionele boksring terecht?
Profbokser worden was meer dan twintig jaar een droom. Ik boks al sinds mijn vijftiende. Een

«In de rechtbank waren ze mijn blauwe ogen gewoon»

echte kamp, tegen een prof, was het hoogst haalbare. «Het mooie, het pure en ook het rauwe van boksen is dat het één tegen één is. Wie het best voorbereid is, wint. De zwakke kan zeventien over de theoretisch sterkere. Je kunt een clash krijgen tussen techniek en kracht en dan kan het net zo goed de technische bokser zijn die wint. Ik weet dat boksen in de ogen van de meeste mensen nog altijd een vulgaire gevechtssport is, maar dat is het dus niet. Sterker: het heeft zelfs een belangrijke maatschappelijke functie, omdat je er mensen ontmoet uit elke sociale klasse. Sommige confraters vinden dat ik de waardigheid van het beroep in gedrang breng. Maar hoe dan, vraag ik me af.»

Hoe verliep jouw eerste kamp?

«Daar kan ik heel kort over zijn: ze vond plaats in 2015 en duurde exact vijf seconden», lacht Vanmechelen. «Ik heb er wel een jaar voor getraind. Die eerste kamp ging in mijn thuisstad Sint-Truiden door, de verwachtingen waren dus hooggespannen. Ik kon mijn tegenstander, de Hongaar Norbert Csaszar, in vijf seconden knock-out slaan. Daarna volgden nog twee gevechten, maar ik merkte dat het leven van een profbokser toch heel veel van mijn lichaam vergde. Ik verscheen soms met een gehavend gelaat in de rechtszaal. Dat hoort er nu eenmaal bij. In Tongeren en Hasselt, waar ik het vaakst moet zijn, waren ze het gewoon om me zo te zien. Eén keer moest ik pleiten met twee halfdichte ogen. Zelf heb ik daar geen moeite mee, maar lichamelijk werd het te veel. Ik ben ook al zo'n negen keer geopereerd geweest, ik heb dus moeten beslissen om mijn profbokshandschoenen aan de haak te hangen. Ik train wel nog vaak: ik moet de onrust vanbinnen bedwingen»

Trek de parallel eens met het strafrecht?

«Strafrecht gaat net als boksen gepaard met hevige emoties. Met het scherpere kantje van de maatschappij. Het heeft me vanaf de eerste dag aan de balie aangetrokken. Heel vaak gaat men in strafzaken een momentopname uit een mensenleven beoordelen. Het is moeilijk een

correct beeld te krijgen van wat er is gebeurd als je niet eerst gaat kijken wat er vóór dat moment heeft plaatsgevonden. Het totaalplaatje van de mens intrigeert me. Bovendien ben ik nu eenmaal geboren met een heel groot rechtvaardigheidsgevoel. Ik kan niet tegen onrecht. Wat ik dan ook niet doe, is mensen verdedigen die kinderen of dieren iets hebben aangedaan. Die mensen hebben evengoed recht op een verdediging, maar ik kan het niet. Er staan trouwens altijd wel andere advocaten voor te springen. Ik heb het wel vaak geleerd van mijn mentor Geert Jaspaert. Bij hem ging het ook niet om het geld, maar om de eer. Vechten tegen onrecht. Je kan eigenlijk stellen dat ik volgens de regels van de samoerai leef: respect, eerlijkheid, moed, loyaliteit, eer, welwillendheid en rechtschapenheid. De Japanse krijgers leefden volgens deze zeven levenswaarden, die hen in staat stelden om een betekenisvol mens te zijn. Ik kan mij daar wel in vinden.

Met zijn vereniging 'Fighters against Cancer' heeft Bert zich ook in de strijd tegen kanker gesmeten. Het begon allemaal toen de advocaat vernam dat zijn moeder ziek was geworden en hij zich tijdens Levensloop samen met aantal vrienden inzette om geld in te zamelen.

«We hebben toen hemel en aarde bewogen om veel geld in te zamelen, maar al snel had ik door dat de 'Lourdesmentaliteit' van de Levenslooporganisatie niet de mijne is. En zoals vaak in mijn leven, met alle respect voor iedereen en alles, ga ik dan mijn eigen weg. Zo is Fighters against Cancer op eigen benen komen te staan. Onze vijfde editie van Fighters Against Cancer was een succes. We mochten meer dan 2.000 mensen ontvangen op een vechtsportgala met Thai-boks- en MMA-partijen. Het evenement verliep opnieuw vlekkeloos. De leden van

de motorclub MC Bandidos werden met open armen ontvangen, net als de aanwezige advocaten en gerechtsdeurwaarders. De opbrengst van de benefiet ging dit jaar naar Kick Cancer, een stichting van openbaar nut die nauw samenwerkt met het Fonds KiCa, een Fonds voor onderzoek in pediatrie oncologie. Nieuwe behandelingen vinden, bestaande behandelingen verbeteren en kinderkanker voor eens en voor altijd zo ver weg krijgen dat ze nooit, maar dan ook nooit meer terugkomt! Enkel een gezamenlijke inspanning zal ervoor zorgen dat kinderkanker de wereld uit wordt geholpen en dat kinderen sneller en beter genezen. Een missie waar iedereen schouder aan schouder voor vecht, van advocaat tot Bandido, van notaris tot jonge gast uit Le Droixhe. Ik merk dat daar een beweging aan het ontstaan is. Met alsmaar meer initiatieven en meer mensen die zich bij ons aansluiten, uit alle lagen van de bevolking. Laat het maar gebeuren, denk ik dan, het voelt goed aan en het maakt de wereld weer een beetje mooier om in te leven.»

